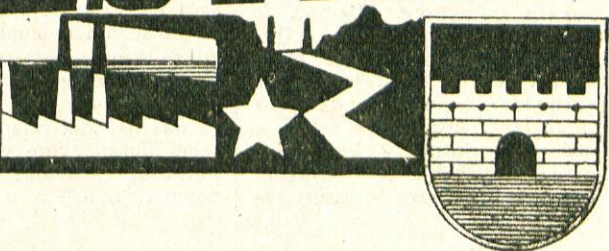

TRŽIŠKI VESTNIK

Leto III.

Tržič, dne 15. junija 1954

St. 12

Kronika zadnjih dni

Zadnjih štirinajst dni je bilo življenje Tržičanov zelo razgibano. Dogodki so se kar prehiteli med seboj, tako da niti njsi utegnil vsakega zase do kraja izživeti, temveč si se moral včasih zadovoljiti z nekim splošnim vtisom, ki so ga napravili nate. O nekaterih govore posebna poročila. Tiste izmed njih, za katere nimamo posebnih izvirnih poročil, pa naj na tem mestu vsaj na kratko registriramo, da bo tržiška kronika za ta čas vsaj kolikortoliko popolna!

Na prvem mestu moramo podčrtati veliko socialistično

zavest naših delovnih ljudi, ki se je spet v tako lepi luči pokazala ob poročilih o katastrofi v celjskem, šoštanjskem in krškem okraju. Tržič je kot drugi naši kraji — z nemo grozo sprejel prvo vest o strašni nesreči, ki je zadela toliko in toliko delovnih ljudi. Z globokim sočustvovanjem je nato spremljal nadaljnja poročila v radiu in časopisih. Ni pa ostal le pri sočustvovanju. Takoj se je zavedel, da je treba tudi nekaj storiti, da po svojih močeh ublaži velikansko škodo. Hitro je torej organiziral zbiranje prispevkov in kmalu ni bilo delavca in nameščenca, ki ne bi v pomoč trpečim odštel ne-

kaj stotakov. Kolik je bil skupen efekt nabiralne akcije, trenutno še ne vemo. Morda bomo lahko objavili številke prihodnjič. Za danes naj poudarimo le to, da ob odločilnih trenutkih naš človek le pokaže veliko socialistično zavest in bi ga bilo napak soditi le po pičli udeležbi na sestankih in drugih pomanjkljivostih.

V soboto, 12. junija in v nedeljo, 13. junija so naši gasilci z vso slovesnostjo izvedli **I. brigadni nastop**. V okviru tega nastopa pa je dobila poseben poudarek **60 letnica predilniškega gasilstva**. Kresovi, rakete, godba na sobotni večer in veličastne prireditve v nedeljo dopoldne so dale Tržiču ta dva dneva tako praznično lice kot le malokdaj. Kar pa je glavno: naši gasilci so s svojim nastopom pokazale, da se zavedajo, kaj je njihova dolžnost in kakšne velike naloge ima njihova organizacija! — Vsem tržičkim gasilcem, še posebej pa predilniškimi jubilarantom naš list iskreno čestita!

Isto nedeljo je odšlo okrog 50 pionirjev in pionirk v Ljubljano, da prispevajo svoj delež na **republiškem nastopu TVD »Partizana«**. Svojo nalogo so lepo izvršili, poleg tega pa imeli tudi izreden užitek, ko so videli ogromne množice sodelujočih iz vse Slovenije.

Naraščajoči tujski promet postavlja našemu Turističnemu društvu vedno nove naloge. Ena važnih nalog je bila v zadnjem času ureditev **menjalnice pod Ljubeljem**. Med tem, ko so naša podjetja in obrtniki z vso naglico dokončevali svoja dela v gostišču, je Turistično društvo uredilo vse potrebno, da je s četrtek, 17. junija začela v tej stavbi poslovati menjalnica. Menjalnico vodi P. Cilenšek. Čaka pa društvo še druga, nič manj važna naloga, da pripravi gostom v tej turistični postojanki okrepčila. Upamo, da bo društvu kmalu uspelo urediti tudi okrepčevalnico. Tu gre za naš ugled, za vtis, ki ga napravimo na tujca, ko obiše našo državo, gre pa tudi za narodni dohodek, ki si ga ustvarimo, če smo dovolj iniciativni in podjetni.

V zvezi s prizadevanjem Turističnega društva, da ustvari primerne pogoje za razvoj turizma, moramo omeniti tudi hvalevredno iniciativo kar dveh u-

stanov za **olepšavo mesta**. Prav redek primer tako iniciativnosti in požrtovalnosti je upravnik dijaškega doma tov. Alfonz Inkret, ki vneto skrbi, da bi dobila grajska pobočja in pota lepo lice. Prav pridno so mu pri tem pomagali najprej gojenici dijaškega doma, kmalu pa je ta vzgled začel pritezati večje število tržiških pionirjev. Nastal je močan »Pomladek Turističnega društva«, ki si na ravnicah pod gradom ureja otroško igrišče in olepšuje njegovo okolico. Brž ko je prišel na dopust, je med to delovno mladino prihitel tudi tov. Miha Potočnik, ki vodi nadaljnja dela. — Stvar ima mimo materialnega tudi moralni pečat: mladi ljudje so sila delavni in požrtovalni, če jim znamo poiskati delo, če jih znamo pridobiti zanj.

Drugi iniciator za olepšavanje mesta pa je Bombažna predilnica in tkalnica. Prostor med cesto in upravnim poslopjem že dalj časa okusno ureja in kmalu po pogled nanj postal tako privlačen, kot to redko vidimo okrog tovarn. Vivant sequentes!

V petek, 18. junija je nad 400 dijakov tržiške gimnazije prejele **letna spričevala**. Za večino izmed njih so bila spričevala zaslužno priznanje za vestno delo med letom. Mnogi so razen spričeval prejeti še posebne pohvale, nekateri pa celo knjižne nagrade. Prav posebne počastitve vrednim pa je ta dan priredil sprejem tudi predsednik ljudskega odbora, da da tako poudarek izobraževanju in vzgoji mladih ljudi v poštene, sposobne državljanke naše socialistične domovine.

Nekaj je svedea bilo med dijaki tudi letos takih, ki niso izvršili svoje dolžnosti. Vendar lahko z veseljem ugotovimo, da so uspehi na naši gimnaziji od leta do leta boljši in da je letos izdelalo že v rednem roku nad 67% dijakov. Tem se bo pridružilo še nekaj dijakov jeseni, ko bodo opravili popravne izpite.

V zvezi z zaključkom šolskega leta naj omenimo tudi okrajno **razstavo šolstva in kulturnega dela v Kranju**, saj je Tržič na tej razstavi častno zastopan. Na razstavi smo opazili relief tržiške okolice, ki ga je izdelal Andrej Dobre, mnoge lepe izdelke tržiških vajencev in drugo. Nadalje je pri ureditvi razstave NOB s svojim obsežnim materialom sodeloval tudi tržiški muzej in med razstavljenim tiskom smo opazili tudi — Tržiški vestnik. Razstava priča, da

V petek, 18. t. m. so nas spet obiskali naši rojaki iz Amerike. Ogledali so si predilnico, razgledali z gradu, nato pa odšli po majhni zakuski na grobove talcev v Dragi. — Naša slika prikazuje sprejem ameriških Slovencev ob prestopu naše meje v Sežani.

smo tudi na področju kulture in izobrazbe dokaj storili,

*

Zadnjo nedeljo so se Tržičani udeležili v velikem številu dveh velikih prireditvev. Mladina je že v soboto pohitela na zaključek slovensko-hrvatskega festivala v Kopru, blizu sto članov »Svobode« in drugih delovnih ljudi iz Tržiča pa je odšlo v nedeljo zjutraj v Završnico, kjer je bil velik zlet delovnih ljudi radovljiškega in kranjske-

ga okraja. Častna udeležba Tržičanov na obeh prireditvah priča, da nikakor nočemo zadržati, kadar kjerkoli na manifestativen način dokazujemo svoj patriotizem, svojo voljo urediti si čim popolnejšo socialistično družbo in svoje prizadevanje za kulturno rast našega delovnega človeka. (Morda bo za naš list kak mladinec še posebej opisal svoje vtise z mladinskega festivala? Radi jih bomo objavili!)

takšnemu stanju bi se lahko ta mladina med seboj povežala: tekmovala med seboj v v športu, nastopila z mladinskim pevskim zborom itd. Prav gotovo pa jim ne bi škodovalo, če bi morda kar na mladinskem sestanku, prebrali kakšno poglavje iz »Knjige o lepem vedenju. Prepričan sem, da bi vsak član od dobro organizirane mladinskega kolektiva odnesel mnogo več koristnega zase in za našo mlado državo tu bi končno tudi vsak od teh lah-

ko rekel: »Pošten član naše skupnosti sem!« Fantje zavedajte se, da ste s takim početjem le suha veja našega skupnega drevesa in zato čim prej pokažite na drug način svojo moč — s trdno vero v zmago dokažite, da znate biti tudi vi vredni imena: član LMS, t. j. tiste junaške mladine, ki se je res v pravem času znala boriti, ne pa tako kot vi: danes, ko se vsi borimo za mir.

-r-a

Iz akaliških vasi

Skopuh, da mu ni para

Po objavi dopisa z gornjim naslovom v prejšnji številki Tržiškega vestnika se je oglašil v našem uredništvu Franc Šlibar vulgo Bavantek od Sv. Neže in nam dal k dopisu naslednje pripombe, ki jih radi objavljamo:

Ni res, da mati nima več prostora doma in da mora tavati okrog in prositi za hrano. Nasprotno je res, da ima doma svojo izgovorjeno izbo (kamro) za stanovanje in vso oskrbo in da dobiva poleg tega še približek: 3 jajca in 11 mleka na teden ter 3 kg masti in ne-

kaj masla na leto. (Slednje za letos res še ni dobila.)

Nadalje ni res, da bi jo silil k delu, ker je stara nad 70 let in tudi ni odšla na obisk k svoji hčeri v Radovljico na moj pritisk, temveč iz lastnega nagiba.

Nadalje ni res, da si lastim uro svoje sestre; zahteval sem od nje le potrdilo o izročitvi ure, da je ne bi pozneje kdaj ponovno terjala od mene.

Končno ni res, da me vsi sosede obsojajo, ker poznajo razmere; nasprotno je res, da obsojajo pisca članka, ki me je skušal spraviti ob dobro ime.

Ponesli so svojo pesem tudi k nam

Dne 15. maja zvečer je priredila tržiška »Svoboda« v Podljubelju izredno uspel pevski koncert. Narodne in umetne pesmi so že takoj v začetku ustvarile najboljši stik med pevci in poslušalci. Priznati moramo, da je bil že program sam zelo posrečeno izbran, tako da so poslušalci sledili izvajanju od začetka do konca z največjim zanimanjem. Dati moramo priznanje celotnemu zboru, zlasti pa zborovodji tov. Zazvonilu, ki je uspel pri tržiški »Svobodi« zbrati kvaliteten in tudi številčno močan pevski zbor. Reči moramo še

to, da so Tržičani našli v Podljubelju hvaležne poslušalce, saj so vsako njihovo točko nagradili z navdušenim ploskanjem.

Ko je bil koncert zaključen, se poslušalci kar niso hoteli raziti, temveč so prosili, naj jim zbor zapoje še in še. Pevci se niso dali dvakrat prositi. Z odra so donele domače pesmi še pozno v noč.

Podljubeljčani enodušno izjavljajo, da si takih prireditvev še želijo, saj jim nudijo po težkem delu prijetno in zdravo razvedrilo.

Take mladine naša skupnost ne potrebuje

Včasih je bila velika čast za fanta, če je bil močan kot »hrast« in je bil vsakomur kos. Toda vsak čas prinese svoje in tako so tudi pretepi prišli iz mode. Danes gleda pameten človek na pretep le še s prezirom. Kljub temu pa se, največkrat v vaseh vname še hud pretep. Če se znajde v družbi kak vročekrvnež, že najde vzrok, da začne prepir in tako je v veseli družbi kaj hitro ogenj v strehi.

Tako je prišlo v ponedeljek, dne 7. junija, v gostilni v Lomu do surovega pretepa. Pozno zvečer je prišlo v Lom okrog osem mladih, krepkih kmečkih fantov iz Kovorja in okolice. Prišli so z namenom, da bi z Lomljani poravnali neke stare račune. Seveda so bili eni in drugi že malo »v rožlicah«. Kovorjani so stalno izivali domačine, tako da je končno prišlo do zverinskega pre-

tapa. Kaj prav za prav imajo danes ti fantje od tega pretepa? Mislim, da nič drugega kot marsikdo zbito glavo, ki je vsakomur v spotiko, in kar je glavno: stroške za pobito steklo v gostilni. Razumljivo je, da tudi brez kazni ne bo šlo. Domačinov je bilo sicer nekaj manj, toda kljub temu so morali Kovorjani prvi pobegniti. In danes se marsikdo od teh zmagovalcev ponaša, češ namahali smo jih pa le. Toda, tak ponos pač ni pravi ponos zavednega državljanca FLRJ in zlasti ne mladince.

Taki surovi odnosi vladajo danes med tema dvema mladinama. Res je, da naša kmečka mladina res nima toliko časa kot druga, toda, če ima čas za taka surova barbarska dejanja, bi si lahko vzela čas za kaj bolj koristnega, kar bi bilo vsakemu članu v prid in drugim organizacijam za vzgled. Kljub

Padalke, padalci in jadralni piloti tudi v Križah

V eni prejšnjih števil Tržiškega vestnika je bilo v poročilu Aerokluba v Tržiču poudarjeno, da imamo v Križah mlado padalko Metko Uzarjevo. Mogoče bo tržiško mladino zanimalo, da imamo v Križah tudi jadralnega pilota s srebrnim C izpitom, s katerim se je Samo v filmu Vesna tako ponašal. To je Dušan Lazakič, ki živi v Križah, zaposlen pa je v tovarni Iskra v Kranju. Oče mu je bil Srb, mati pa domačinka iz Gozda. Leta 1945 se je z materjo vrnil v Križe, tu dovršil

osnovno šolo, nekaj časa delal na kmetih, potem pa je šel v industrijsko šolo v Lesce. Srebrni C izpit je napravil v Vršču.

Za ta izpit so postavljeni precej težki pogoji. Z jadralnim letalom je treba doseči razdaljo 60 km, ostati v zraku 5 ur in se dvigniti 1000 m nad višino odklopljenja.

Padalca, ki je že do lani opravil 11 skokov imamo tudi iz Seničnega. To je tov. Ribnikar Janez, šol. upravitelj v Lešah.

Pevski zbor »Svobode« je gostoval v Puterhofu

V soboto, 5. t. m. je na povabilo predsednika SZDL v Puterhofu pevski zbor »Svobode« priredil koncert izbranih narodnih in umetnih pesmi, primernih za podeželje. Obisk je bil v kljub slabemu oz. deževnemu vremenu dokaj razveseljiv. Pevski zbor je pod vodstvom

tov. Zazvonila Otona svojo nalogo kar najbolje rešil, saj je moral ženski in moški zbor spored dopolniti z dodatnimi pesmimi. Po koncertu se je predsednik SZDL topla zahvalil gost. zboru za uspešno izveden koncert z željo, da se v doglednem času zopet snidemo.

Kuharski tečaj v Tržiču

Na pobudo DPM v Tržiču se je vršil kuharski tečaj v bivši predilniški menzi, katerega sta vodili tov. Bocak Jelica in Laibachar Milka. V štiriindvajsetih večerih od 26. aprila do 3. junija 1954 se je urilo in pripravljalo 34 mladih deklet za bodoče gospodinje. Nekatere so hodele po dve uri daleč in jim ni bila pot prenaporna. Tudi trinajstletna Pavelca iz Javorja (Sv. Ana) je z veliko vnemo sledila razlaganju in praktičnemu pripravljajanju različnih preprostih, pa tudi boljših jedil — saj so dekleta odnesla kar sto natipkanih receptov. Vsak jedilnik je obstajal iz 6-7 vrst jedil. — v številni drobno pecivo, okoli katerega so se pač najraje sukale mlade kuharice. DPM je pripravilo v sklopu kuharskih tečajev tudi več zanimivih predavanj, katere so tečajnice prav z vnemo poslušale. Tako je zašč. sestra tov. Dolenc Lori mnogo predavala o negi dojenčka, tov. prof. Rakovec Slava o zaščiti in pravicah žene v naši socialistični državi, zdravnica dr. Bocak Marija o higieni žene in pravilni prehrani, dir. gimnazije tov. Regvat Janko o družbeni moralni vzgoji in deloma o soc. zakonodaji. Kako potrebna in zaželena so taka predavanja, se je lahko sklepalo po tem, ker so tečajnice stavile več vprašanj. Predavateljico o higieni

žena so še in še prosile kljub pozni uri — saj je ura nihala že čez dvaindvajseto, naj jim še kaj koristnega pove.

Zaključni večer 5. junija se je vršil v telovadnici gimnazije. Pri okusno servirani mizi, pripravljenih jedilih in prekrasnih ročno napravljenih jedilnikih, so se tečajnice zahvalile in poslovile od svojih voditeljic, Predsedniku DPM tov. Regvatu pa je po nagovoru v zahvalo podarila tov. Mira šopek nageljnov, rožmarina in roženkravta s slovensko trobojnico v gorenjski narodni noši. Ob prijetni godbi, za katero sta poskrbela visokošolec Ahačič Vito in priznani tov. Ahačič Rudi so se dekleta vrtele do zgodnjih jutranjih urah.

Veliko požrtvovalnosti in truda sta doprinesli voditeljici, a imata naj zavest, da so jima tečajnice vse zelo hvaležne in si samo želijo ponovno takih potrebnih tečajev.

Naj bo na tem mestu še izrečena najiskrenejša zahvala vsem, ki so z razumevanjem gmotno ali na kak drug način pripomogli, da se je kuharski tečaj sploh vršil in to: sindikatu in kolektivu tovarne »Triglava«, trg. podjetju »Preskrba«, Zvezi borcev, Bombažni predilnici, Mestni mesariji, Turističnemu društvu, Gostinskemu podjetju Zelenica, tov. Mirkotu in Jankotu.

O predčasnih odpustih iz šole

Zaključek šolskega leta je tu in precejšnje število učencev bo dovršilo šolsko obveznost. Nekateri bodo nadaljevali svoj študij na gimnazijah in raznih strokovnih šolah, dosti jih bo šlo v obrt in industrijo, nekateri pa bodo ostali kar doma (kmečki otroci).

Za vajuence je obvezno osemletno šolanje in dovršena dva razreda gimnazije ali pa dovršenih 6 razredov osnovne šole. Popolna nižja gimnazija odnosno 8 razredov osnovne šole je predpisanih le za elektr. stroko, radio tehnike in vajuence v trgovini. Prej ali slej pa bo potrebna za vsak poklic nižja gimnazija odnosno 8 razredov osnovne šole, s čimer naj starši že sedaj računajo.

Precejšnje število učencev iz katerega koli vzroka v svojem osemletnem šolanju ne dovrši dveh razredov gimnazije ali šestih razredov osnovne šole. Tem je vstop v obrt praktično zaprt. V času šolanja starši vodijo o tem premalo računa in tako stoje naenkrat pred vprašanjem: Kam z otrokom? Lansko leto so bili izjemoma še dovoljeni dopolnilni izpiti za učence z dovršenim 1. razredom gimnazije ali 5. razredom osn. šole, katerih pa letos po vsej verjetnosti ne bo. Praksa namreč kaže, da taki učenci tudi na vavajenski šoli zaradi premajhne predizobrazbe slabo združujejo.

V mnogih primerih pa starši prakticirajo tudi takole: Ko se otrok bliža 14. letu, si na podlagi raznih poznanstev v podjetjih ali pri privatnih mojstrih zagotove učno mesto, potem pa vlagajo prošnje na Svet za prosveto in kulturo pri LOMO za predčasno odpust in navajajo vse mogoče resnične in izmišljene težave, zaradi katerih žele, da bi bil otrok predčasno odpuščjen iz šole. Vedeti pa je treba, da je zakonjena osemletna šolska obveznost in ne več sedemletna. Le-ta traja torej od 7.—15. leta starosti in ne od 7. do 14. in je torej vsak otrok dolžan hoditi v šolo polnih osem let.

OLO Kranj — tajništvo. SPK je letos poslalo vsem šolam okrožnico, v kateri pravi: «Ker ni zakonske osnove za predčasno odpušanje šoloobveznih otrok in ker se stalno javljajo učenci, ki bi se radi vključili v obrt in industrijo, pa nimajo dovoljne šolske predizobrazbe, v bodoče ne bomo več reševali takih prošenj.»

Okrožnica je dovolj jasna in naj jo vsi starši vzamejo resno ter naj ne vlagajo prošenj za predčasno odpust iz šole, čla ne bodo imeli nepotrebnih stroškov s koleki itd.

Pri obljubljanju vavajenskih učnih mest naj osemletno šolsko obveznost in starost 15 let upoštevajo tudi podjetja. Sploh bi bilo najbolje, da bi podjetja vavajenska mesta razpisala in sprejemala vajuence po predizobrazbi in kvalifikaciji, ne pa po kakih drugih vidikih. Privatni mojstri so v tem mnogo bolj previdni in se zelo natančno informirajo v šoli o učencu, katerega mislijo sprejeti v uk.

Najbolj neumestne pa so prošnje kmečkih staršev za predčasno odpust iz šole. Nekateri kmečki starši utemeljujejo svojo prošnjo tako, kot da je obstoj njihovega posestva odvisen edino od delovne sile 14 letnega otroka, kar diši že po izkoriščanju otrok, posebno še pri raznih pastirjih in hlapčkih. Socialna zaščita je pri nas že toliko razvita, da bo mogoče take pojave izkoriščanja mladine preprečiti. Sploh pa naj se tudi kmečki starši zavedo, da je tudi njihovim otrokom potrebno večje znanje, kot pa so ga bili sami deležni in da bo v kratkem izvedeno 2 letno kmečijsko-gospodarsko šolanje — in to obvezno — v zimskem času. — Zadnje anketiranje kmečke mladine je pokazalo prav žalostno sliko njene izobrazbe.

Vzgojni problemi

Skopi, radodarni in požrešni otroci

Poznala sem punčko, ki je bila zelo škopa. Imela je dve leti starejšega brata. Ob Novem letu sta prejela od staršev enaki škatli čokoladnih bonbonov. Punčka je svojo takoj nedotaknjeno shranila, bratec je pa bonbončke delil očku, mami in tudi sestrici. Ker je dobro poznala njegovo radodarnost, ga je znala prav z žensko zvijačo pripraviti do tega, da ji je dajal bonbončkov še in še. Končno je bila njegova škatla v dveh dneh prazna. Potem je na skrivaj odprla svojo. Ona bonbončkov ni jedla, ona jih je uživala. Včasih je stopila pred brata, mu pokazala bonbon in ga počasi vtaknila v svoja usta. Fantič je požiral debele solze, ona je stala pred njim, oblizovala bonbon in se mu smejala. Ni mu dala niti enega.

Ko je že hodila v šolo, je z izleta prinesla domov več denarja, kot ga je nesla s seboj. Zнала je vzbuditi sočutje pri součenkah, ker je trdila, da ji mama ni mogla ničesar dati. Deklice so ji dajale dinarje, da bi si kaj kupila. Vzela je denar, čeprav ga je imela, in ga prinesla domov. Grabéžljivo je kopicila svoj zaklad. Koliko zvijač in laži je že znalo uporabiti to dekletce, samo da je doseglo

Kratko torej: Za predčasno odpušanje otrok iz šole ni zakonske podlage, je pa tudi škodljivo za dvig splošne izobrazbe. V izjemnih primerih se bodo prošnje reševale le na podlagi zdravniškega spričevala o duševni ali telesni nesposobnosti učenca za nadaljnje šolanje, z izgovori na kakršno koli delo pa absolutno ne.

S tem v zvezi bi mimogrede omenil zamisel spremeniti osn. šolo v Trziču v osemletko. Mor-da naj bi Društvo prijateljev mladine sklicalo sestanek staršev in zastopnikov oblasti, na katerem naj bi o tem razpravljali in izdelali primeren in utemeljen predlog za ustanovitev osemletke.

Kavar Janez

svoj namen.

Tudi požrešne otroke poznamo, ki bi »požrli« vse, kar vidijo. Kolikokrat so bili starši zaradi njih že v zadregi, če so bili s takim otrokom kje na obisku. Otrok kar plane po slabiščicah, jih grabi z obema rokama, zahteva jih še in še. Ni čuda, da se gostitelji zgražajo.

Skopi in požrešni otroci so že v najranjši mladosti potrebni vse pozornosti staršev. Res je, da moramo otroke učiti varčnosti, saj so otroci predvsem zapravljivi in požrešni, vendar je tudi mnogo skopuhov med njimi. Učiti jih moramo sočutja in ljubezni do vseh, ki so potrebni. Naučiti jih moramo tudi, naj vprašajo prej mamó, ali lahko komu pomagajo, da ne bodo izkoriščani. Predvsem pa, starši, borite se proti požrešnosti svojih otrok. Ko je bil letos zimski izlet, ki je trajal le nekaj ur, je imel neki deček s seboj trideset žemelj poleg salame in sira. Na izlete nosijo otroci s seboj toliko hrane in denarja, da bi zadostovalo najmanj za tri dni. Ne dajajte jim vendar preveč! Naj imajo le toliko, kolikor je potrebno. Zlasti jim ne dajajte denarja. Sami boste krivi, če so vaši otroci požeruhi in zapravljivi.

Varujmo planinsko cvetje!

Po naših gorah se množe planinske postojanke in vedno več je obiskovalcev, ki se opajajo z lepoto naše zemlje. Toda z njimi se množi nevarnost, da nam odneso s seboj tudi del lepote, ki je v našem rastlinstvu.

Ali ste se že kdaj zamislili v pestrost našega rastlinstva in njegovega cvetja, ko ste mimo njega hodili na svojih sprehodih po gorah? Prav gotovo ste si mimogrede odrgali cvetko, ki vas je zvalila s svojo barvo ali pa prijetnim vonjem in si jo zataknila za klobuk. Ali vas ni zamamil teloh, ki je pogledal v svetli dan, ko je ko-

strmem bregu, v družbi z drugimi vam je prav gotovo več kot pa kup ovenelega zelenja v oprtniku.

Pa če bi nam vse to prešlo? Ali si morete naše gore predstavljati brez vsega tega? In vendar se prav lahko zgodi, da bomo čez čas brez vsega tega cvetja, ki nam sedaj vzbujajo občudovanje. To se je zgodilo že marsikje drugje in z nekaterimi cvetkami tudi že pri nas. Prav nič ne pretiram. Planike, ki so se pred vojno umaknile pred neusmiljenimi »turisti« visoko v nedostopno skalovje, so se med vojno, ko so po naših gorah odmevali le koraki partizanov, razrasle kar nizko ob poteh. Toda kako dolgo bodo tam ostale?

Ce ne bomo pazili na naše planinsko cvetje, bomo kaj kmalu ob eno izmed lepôt naših gora. Tujci, ki doma nimajo takega pisanege cvetja, so nad našim navdušeni in ga znajo ceniti, mi pa, kot da se ne zavedamo vse te lepote. V nas vseh, ki hodimo po gorah, mora vzkleti zavest, da je cvetje naših gora neločljivo zvezano z njih lepoto in da bodo naše gore brez cvetja, mnogo manj privlačne in lepe.

Ko bi se le vsak planinec zamislil visoko v gorah, kjer so le še gole skale in tu in tam šop resaste trave, kako trde borbe s naravo prestane rastlina in kako težko je njeno življenje! Le oglejte si ob priliki planinske rastline, kako proti koncu poletja hitijo poganjati cvetne betve s čisto tako nežnimi in pisanimi cvetji! V zatišju, med skalami, kjer ni toliko vetra in kjer sonce dobi svojo moč, si ped za pedjo osvajajo gorske rastline golo skalo in jo pretvarjajo v nežen vrtiček! In ko je dolinsko cvetje že davno minilo in zori že seme, je planinsko cvetje šele zaživelo svoje pisano življenje. Pestre barve cvetja vabijo redke žuželke, da mu pomagajo pri svatbi. In ko je končana, hité s pripravljanimi semeni, da bo zrelo še preden bodo mrzli jesenski vetrovi zaveli preko gor.

Mar ni lep pogled na pisano cvetje takega planinskega vrtička, v katerem cveto modre zvončnice, rumeni in beli planinski mak in rde planinski klinčki? Mar ni lep pogled na vse te pisane barve, ki se v čistem gorskem zraku in polju svetlobi tako lepo odražajo od belih skal?

Ali naj spadamo med tiste, ki ne vidijo vsega tega in jim gore nudijo vse drugo, samo ne razvedrila in oddiha, in ki gredo mimo vseh teh lepôt slepih oči? Mislim, da ne! Le poskusite se poglobiti v trdo življenje teh malih planinskih cvetk, ki se bore v pustem skalovju za svoj obstoj, in videli boste, kako vam bodo podlogoma prirasle k srcu! Z drugičnimi očmi boste gledali potem planinsko cvetje in škoda se vam bo zdelo trgati ga, saj boste videli, da je tam, kjer raste, mnogo lepše kot pa v šopih v roki. Cvetke vam bodo hvaležne, vse več jih bo, z njimi pa tudi vse več veselja in lepote na naših gorah.

Po besedah Mr. ph. Janeza Kromarja — Co

Javna produkcija glasbene šole

V petek, 18. junija je Glasbovska vsakoletno javno produkcija bena šola v Tržiču priredila svojo vsakoletno javno produkcijo. Predilniška dvorana je bila prenapolnjena s poslušalci, kij hi zanimajo uspehi te šole. In takoj uvodoma je treba podčrtati, da smo bili nad uspehi prijetno presenečeni. Malokje se v enem letu občuti tak napredek, kot smo ga videli na tej produkciji. Iz skromnih začetkov pred osmimi leti se je letos razvila v Tržiču glasbena šola z resnimi prizadevanji, šola, ki se lahko meri tudi z najboljšimi tovrstnimi šolami v Sloveniji. Prvi pogoj za uspešno delo na takih šolah sta pač dober strokovni kader vzgojitelj in velika delovna disciplina. Vse kaže, da je imela šola oba pogoja v dobru meri letos že uresničena.

Poleg posameznih nastopov pianistov, violinistov, čelistov in trompetista smo letos prvič slišali tudi vrsto solopcev in

končno — šolski orkester. Preslego bi ekvir našega poročila, če bi hoteli ocenjevati posamezne učence in izvajane skladbe. Le bežno naj omenimo zares precejšnjo kvaliteto pianistov iz šole tov. Erzenove, violinistov iz šole tov. ravn. Zazvonila, oba čelista in šole tov. Veselja, od solopcev pa predvsem Slavića Jermanovo, učenko tov. Majdičeve, ki se bo verjetno razvila v prvo našo šolano solistko.

Posebne pohvale pa je vreden šolski orkester, ki je pod vodstvom, tov. Zazvonila izvajal kar pet letos naštudiranih skladb. To orkester je pomembna stvaritev za naše mesto, želimo le, da bi se uspešno razvijal in množil!

Upamo, da bo glasbena šola v bodoče še bolj deležna pozornosti merodajnih činiteljev kot doslej, zlasti pa da bo dobila ustrezne prostore. Potem ne dvomimo v njeno nadaljnjo rast. J. R.

kratkem sledeča:

V gozdu sta razjahala dva francoska huzarja in se oddaljila. V njuni bližini sta slučajno bila sin vaškega kramarja Pietro in njegova mlada ženičca. Mladi mož je še neznansko zaljubljen. V strahu, da ne bi Francoza kalotila njegove žene, odveže oba konja, ju lopne po zadnjici in požene v dir. Medtem ko Francoza iščeta konja, mlada zakonca pribežita domov. Huzarja sta opazila Pietra in mu sledila na dom. Splošen preplah in skrivanje. — Vaška ju-

nakinja, domača dekla, dobro ve, da je lepa in s svojimi čarji lahko kaj doseže. Zvižaje, podkupovanje. — Vse je v tej komediji tako spretno in igrivo vleplo zapleteno, da nam bo čas v trenutku potekel. Končni višek: smrtna obsodba in seveda — rešitev v poslednjem trenutku.

Komedijo igrajo v Parizu noč za nočjo že od 1. januarja dalje z velikanskim uspehom. Iskreno vabimo k čim večji udeležbi!

Iz literature o Tržiču

Anton Melik: Slovenski alpski svet

Začetkom junija je Slovenska matica izdala že dolgo napovedovani 1. zvezek drugega dela »Slovenije«. Prvi del je izšel skoro pred dvajsetimi leti, zdaj pa avtor nadaljuje delo z opusom slovenskih pokrajin in prvi zvezek tega opisa, Slovenski alpski svet, je pravkar izšel.

Zajetno delo uvodoma obravnava zgradbo in sestavo tal in geomorfološka svojstva slovenskih Alp, potem pa preide k podrobnemu opisu posameznih pokrajin, ki jih razdeli v štiri velike skupine: I. Kamniške Alpe in Vzhodne Karavanke, II. Julijske Alpe in Zahodne Karavanke, III. Predel Vzhodnih Karnskih in Ziljskih Alp ter Kanalske in Ziljske doline in IV. Celovška kotlina.

Ne nameravamo se tu baviti s strokovno oceno te izredno zanimive, lepo opremljene in bogato ilustrirane knjige, ki predstavlja gotovo eno izmed najpomembnejših del, kar jih je zadnje čase pri nas izšlo. Pač pa bi radi opozorili naše bralce na njo posebej še zato, ker je v tem delu opisana tržiška pokrajina, Tržič sam in njegova gorska okolica. Na str. 88—90 opisuje Storziško pogorje, od str. 90—93 tržiško gorsko pokrajino, od str. 93 do 96 pa Tržič sam, t. j. mestno naselbino, ki je gotovo med najbolj tipičnimi v Sloveniji.

Avtor med drugim tudi povzema domnevo Slave Rakovčeve, da je prvotni Tržič stal na Lajbu, ki jo avtorica zago-

Bréal: Napoleonovi huzarji

(Pred gostovanjem Prešernovega gledališča)

V četrtek, 24. t. m. spet gostuje v Cankarjevem domu v Tržiču Prešernovo gledališče iz Kranja. Tokrat bomo gledali veselo, nadvse zabavno in priscično komedijo. Nasmejali se bomo od srca Napoleonovim huzarjem, zlasti Flecotu, nekdanjemu kontrabandarju, pa tudi

»hrabremu« Rafaelu, ki zvest italijanski tradiciji, v vojni (vedno beži. Spoznali bomo družino italijanskega vaškega kramarja, ki sprva misli, da bo s Francozi dobro zaslužil, a ko izve, da plačujejo le z boni, se odloči za beg. Seveda je že prepozno. Vsebina komedije je v

Tržič v nekdanjih dneh

(Nadaljevanje)

V prostih popoldanskih urah smo se zbirali solarji iz Cerkevne ulice ponavadi tam na mostu in razpravljali o naših nadaljnjih načrtih. Komaj je odlezel zadnji sneg smo začeli z risanico ali pa smo segli po frnikolah. Na večer pred Gregorjevim smo vsako leto na prođu ob Bistrici tik ob zgornjem mostu žgali kres. Tako smo tudi tisto leto navlekli precej suhljadi in smrekovih vej. Pa »nebotigatreba«, pojavil se je za našim trbhom kot strela z neba strogouradni obraz občinskega sluga, dolgin: Martina v svojem »telečjem« basu neugnano rohneč na nami: Vam bom že pokazal, kdo vam je to dovolil? Ker smo imeli že večkrat »smis« pred njim, smo se, kot bi trenil, razkropili na vse strani kar so nas nesle noge. In šele od daleč smo si upali opazovati, kako se neokretno možakar muči in potiska z vso telesno silo nanošeni kup v vodo. Ni se pa Martina zavedal, da si bomo utegnili mi po tej krizi napraviti prav na istem kraju še večji kres. In res je kres zvečer zagorel v vsej svoji lepoti v naše veselje, na »rovaš« Martine in v zadovoljstvo neštetih gledalcev gori na mostu. Prihajali so premnogi tržiški čevljarji v spremstvu svojcev; s seboj so prinašali okusno izdelane hišice iz raznobarnega papirja. Prižigali so svečke pritrjene v hišicah. Nato

so jih, kakor v procesiji, spuščali s pohlevnimi lučkami dol po Bistrici. Bil vam je to prav idiličen prizor. Ta stari običaj sega menda daleč nazaj in je neka posebna svečanost za čevljarjski stan, ko mečejo ob povratku pomladi — daljšanja dne lučke v vodo...

Nekaj veselja smo užili tudi za Virjem v raznih igrach. Tam smo se šli »štirje-škarje«, ravbarje in žandarje, včasih pa smo šep omerili v »rokoborbi« in metanju. Kadar nam je svet poti za Virjem bil le prezek, smo se razživeli — dasi nam je bilo prepovedano — na Setinčevem travniku, koder stoji danes tri ponosne stanovanjske hiše. Toda ne malo in upravičeno se je jezil pokojni Setinčev Niko, kadar si bil primoran obiskati njegovo trgovino s šolskimi potrebščinami na Glavnem trgu, ako te je poznal, da stanuješ nekje v Cerkevni ulici. Široko se je razkorajil, te ostro osvrknil z očmi, rekoč: »Ahaa spet imamo enega tistih ptičkov, ki so včeraj letali po našem travniku! Bom že govoril na dobrem mestu, da boš kaznovan«. Čeprav le vselej mi bilo res, smo bili prisiljeni s pritajeno bojaznijo otipavati njegovo trgovino. Včasih smo jo pa urezali tudi na Kajetanov stran. Gori v Hrastih smo lovili proti koncu šolskega leta brdo krile rogače »klešmane«. Zanje smo pripravili prazne škatljice od vžigalic. Najboljši lov nanje je bil v jutranjih urah,

ko so še otrpli in zaspani počivali na hrastovih debelih. Ako si imel srečo dobiti orjaka z velikimi roglji, si ga lahko spravil v denar za 5 krajcarjev; drugače je bila povprečna cena 3 krajcarje za hrošča.

Hranili smo jih s sladkorjem, so ga prav pridno drobili. Nismo se pa zavedali, kako veliko krivico delamo tem živahnim živalicam, ki smo jih zapirali v tako tesne in temne »kletke«, koder so nam v zabavo naj vse načine »muzicirali« s prasketanjem in škrtanjem v neprijetnem ujetništvu, zaman iščoč si svežega zraka in prostosti...

Ob priliki pogrebov smo hodili v zvonik cerkve sv. Jožefa zvonit — seveda z dovoljenjem cerkvenega ključarja; ob delopustu pred praznikom smo se učili tudi pritrkovati. Kdor je znal že pravilno udarjati z betico ob zvon, se je s ponosom prištelval med brihtnejše glavice.

Za zaključek mojim spominom sicer zame za tisti čas neprijetno, a vendar poučno in zanimivo zgodnico, kako sem nehoč »zaplavajal« v Kovarjevo greznico tam v Kosarski ulici... To naj bi bil tudi resen opomin našim pionirjem, kako je treba ob vsakdanjih okoliščinah biti previden v izogib hujšim nevarnostim. Ko sem obiskoval prvi razred ljudske šole, sem stanoval v Cerkevni ulici. Moja gospodinja je imela hčerko, ki je stanovala poročena, v Ko-

varjevi hiši. Večkratov sem smuknil tja, kjer sem dobil ob ugodni priliki kaj boljšega za pod zob. Nekoč me je poslala v gostilno k Damulneku (Ruechu) po »ohtelce« špirita. Sonce je žgalo in močno bliščalo, da mi je jemalo vid. Nazaj gredeč mi je bilo nekom (pogodu, da sem od časa do časa zapiral oči in in pri tem nisem gledal pod noga. Mimogrede omenjeno je bil tokrat Kovarjev hlev zvezan še s hišnim poslopjem, tako da je bila jama za gnojnico v prav majhni razdalji od glavnega hišnega vhoda, medtem ko je danes na mestu hleva tudi stanovanjsko poslopje. — Ne nadoma mi je zmanjkalo tal, me spodneslo, da sem se potopil v svoji otroški naivnosti sredi gnojne brozge in se še hitreje pognal kvišku. Še vedno držeč v roki tisti nesrečni »ohtelc« s špiritom, ki pa je na žalost prejel že drugo barvo. Tako sem se, stoječ, poganjal naprej, ko mi je samo glava še gledala iznad njegove gladine. Na moje obupno kričanje sem alarmiral vso hišo in seveda še sosedo povrh. Končno me prestrašene ženske potegnjo z veliko mukco iz »jezera«. Lahko si mislite, kako sem izgledal... Med tem direndajem so me ženske vikle v vežo, me slekile, temeljito umile v topli vodi in me na novo oblekle. In seveda jih nisem takole premalo slišal, ker nisem povzročil strahu in škode le sebi, ampak tudi drugim... Tisti dan sem bil primoran ugotoviti, da ni bilo nič za pod zobe.

(Konec)

varja v 'svoji študiji o Tržiču (ki bo te dni izšla v Geografskem zborniku pri Slov. akademiji znanosti in umetnosti). Tudi sicer je o Tržiču na omenjenih straneh marsikaj zanimivega. Majhna napaka se je vrnila na str. 95, kjer omenja avtor tovarno lesne lepenke »v bližnjih Slapah«, namesto »na Slapu«. Tudi sicer se je vtiho-

tapilo v delo nekaj tiskovnih poleg jezikovnih napak, ki pa ne morejo motiti užitek, ki ga človek ima ob tem izredno bogatem in zanimivem branju. — Knjigo bodo s pridom uporabljali ne le geografi, ampak tudi planinci in končno vsi naši delovni ljudje, ki ljubijo svojo zemljo in jo zato želijo kar najbolje spoznati. S. R.

Prospekt Planinskega društva

Te dni je izšel prospekt planinskih postojank trziškega planinskega društva. Z izdajo prospekta je PD v Tržiču opravilo prepotrebno dejanje, saj smo v Tržiču za turistično propagando doslej zelo malo storili. Zato je treba iniciativo PD tembolj toplo pozdraviti.

Prospekt ima na naslovnih strani skicirano situacijo Tržiča, na notranjih straneh pa obravnavava lego, dostope, kapaciteto, podatke o oskrbi, izlete in ture ter prireditve za vsako izmed treh postojank PD v Tržiču. Tekst spremlja podoba postojank. Zadnja stran izpolnjuje še skica transverzalne planinske poti št. 1, kolikor poteka po naših vrhovih. (Tu bo marsikoga motila obrnjena orientacija.)

Prospekt je večbarven, tisk jase, oprema pa v primeri z drugimi sodobnimi prospekti

precej skromna. Vendar bo kljub manjši zunanji privlačnosti s svojo vse najpotrebneje obsegajočo vsebino svoj glavni namen dosegel.

Vsekakor pa s tem prospektom še nismo storili dovolj in bodo turistični interesi morali čimprej izdati prospekt vseh privlačnosti Tržiča in okolice, ki jih ni malo, ki pa imajo vse pre malo obiskovalcev. Zlasti bi bilo potrebno misliti na izdajo podrobnega vodnika po trziški okolici z opisom vseh poti v okviru enodnevnih ali večdnevnih izletov. Le-ta bi brez dvoma pritegnil obiskovalce, ki jim je naša lepa pokrajina še docela neznana. Turizem pri nas mora računati namreč predvsem na izletnike iz ostalih naših pokrajin, ko in dokler ni pogojev, da se razvije Tržič v letovišče.

„Kmečka knjiga“ pripravlja lep knjižni dar

Zadružna založba Kmečka knjiga v Ljubljani pripravlja za kmetovalce prav lep knjižni dar. To bodo štiri zanimive knjige, brez katerih ne bo mogel biti noben kmečki dom. Knjige bodo obsegale okrog 1000 strani in bodo stale samo 300 din. V času dragih knjig je ta knjižna zbirka Kmečke knjige skoraj zastoj, torej res knjižni dar, ki bo vsakomur dostopen.

Katere knjige bodo izšle v tej knjižni zbirki Kmečke knjige?

Predvsem moramo omeniti »**Koledar Kmečke knjige**« za 1955. leto, ki je temelj omenjene knjižne zbirke. Koledar bo poleg izrazito koledarskega dela z navedbo vseh potrebnih podatkov imel tudi pestro gradivo. Z vseh področij znanosti, tehnike, kmetijstva, leposlovja in še druge zanimive, poučne ter zabavne sestavke. Pozornost kmetovalcev bodo vzbudili zlasti članki iz kmetijstva, v katerih so obravnavani najvažnejši problemi zboljšanja naše kmetijske proizvodnje. Pri koledarju sodelujejo naši najvidnejši znanstveniki, pisatelji in razni drugi strokovnjaki. Brezdvoma bo tak koledar za vsako kmečko hišo nepogrešljiv pomočnik in svetovalec ob raznih perečih prilikah ter vas bo kot tak spremljal skozi vse leto.

Povemo lahko še to, da so bralci in časopisni kritiki Koledar Kmečke knjige za leto 1954. leto kar najbolje ocenili, toda Koledar Kmečke knjige za 1955. leto se odlikuje še po tem, da je po svoji pestri in zanimivi vsebini še mnogo boljši kakor je letošnji.

Nevidna steza je najnovejša

leposlovno delo pisatelja Ignaca Koprivca. V njem nam na privlačen način osvetljuje ljubezenski motiv v času italijanske ofenzive na Kočevskem rogu. V okviru ofenzive številčno močnejšega okupatorja ter skrivanja in blodnje po gozdu razstresenih partizanov so prikazane težke duševne in moralne krize, hkrati pa ljubezenski zaplet pokrog partizanke Vide. Marsikateri izmed njih misli na predajo sovražniku, tako tudi partizan Menih, pa tudi partizanka Vida, ki se je zgubila v gozdu. Sreča jo partizan Silni, ki prepreči njeno predajo. Po končani ofenzivi se Vida ponovno sreča s partizanom Menihom, ki je po srečnem naključju postal komandir partizanske skupine. Vida zapusti Silnega ter preide k moralno šibkemu ženskarju Menihu, ki ga je zgolj golo naključje vrglo na vodilni položaj.

Središče te napete zgodbe je ženska in njeno čustveno razmerje do moških. Partizanstvo, ofenziva sovražnika, skrivanje in blodnje partizanov ter duševne in moralne krize slabitev, ki jih obup pripelje na rob propada, da se nameravajo celo predati, so pa le okvir v katerem se razpleta ta zanimiva zgodba. Brezdvoma bo ta lepa povest s svojo napeto vsebino prav prijetno čtivo, zaradi katerega se bo marsikdo odločil, ter naročil zbirko Kmečke knjige.

Zgodovina slovenskega naroda je najbolj nestrano pričakovana knjiga, saj vemo, da lahko sodobnost pravilno razume in ceni le, kdor pozna preteklost svo-

jega naroda. Založba Kmečka knjiga je prav zaradi tega sklenila, da bo v naslednjih letih izdajala tudi zgodovino našega naroda. Prvo knjigo je že napisal univerzitetni profesor dr. Bogo Grafenauer. V njej nas popelje v najstarejšo znano obdobje našega naroda, ko so se naši predniki šele začeli naseljevati v teh krajih. Knjiga ima tudi številne slike in zemljevide, ki bodo olajšali razumevanje knjige, ki je že sicer napisana razumljivo. Po tej odlični in pomembni knjigi bo posegel vsak, zato si zagotovite tudi vi celotno zgodovino slovenskega naroda, s tem da se prijavite kot naročnik celotne zbirke Kmečke knjige.

Naši najboljši živinorejski strokovnjaki, živinozdravniki dr. Marijan Pavšič ter kmetijski inženirji Muck, Perčej in Eiselt so napisali **Pogovore o krmljenju živine**. To je težko pričakovana knjiga o krmljenju naše domače živine. Ni namreč vseeno, kako in s čim krmimo našo živino. Mnogokrat živina ne izkoristi vse krme za proizvodnjo. Mnogokrat povzroča ravno nepravilna krma celo vrsto bolezni. Vsaka krma mora vsebovati poleg hranljivih snovi, tudi delotvorne in dražilne snovi ter tudi rudninske in vitaminske snovi. Krma ne sme pri živini izzvati samo občutka sitosti, temveč ji mora dati dovoljne količine potrebnih snovi za vzdrževanje njegove življenja in **proizvodnosti**. Brez pravičnega razmerja v količinah beljakovin, mineralnih snovi, vitaminov in drugih sestavin vsake pravilne krme pa ni pravega napredka v proizvodnosti živine. Zaradi tega je nujno, da tudi naš živinorejec dobi priliko, da se na lahek, zanimiv in poučen način seznanji z najvažnejšimi vprašanji pravilne prehrane domače živine. Knjiga bo zaradi svoje pomembnosti in koristnosti kmalu pošla, zato še zlasti opozarjamo na to, da se takoj naročite na celotno zbirko in si tako zagurate tudi te gragocene napotke o najučinkovitejšem krmljenju domače živine.

Zaradi tega je prav, da ponovno povemo da bo zbirka imela skupno okrog **1000 strani** zanimivega in poučnega branja ter bodo **4 knjige stale le 300 din**, dočim si lahko naročite tudi posamezne. V tem primeru pa stane koledar 200 din, Pogovori o krmljenju živine 160 din, Zgodovina slovenskega naroda 280 din, ter Nevidna steza 160 din.

Ker bo zaradi dragega papirja in tiska letošnja naklada omejena, je nevarnost, da bo kmalu pošla, zato je zadnji čas, da takoj naročite celotno zbirko pri poverjeniku Kmečke knjige, v kmetijski zadrugi ali pa naravnost pri Založbi Kmečka knjiga v Ljubljani, Miklošičeva 6.

Prišli bodo zopet dolgi zimski večeri, ko bo marsikdo rad segel po novi, sodobni knjigi, zato je prav, da si jo že sedaj zagotovite. Opozorite tudi svoje znanke in prijatelje na knjižno zbirko Kmečke knjige.

Dopisujte
V
„Tržiški vestnik“

Objave

RAZPIS

Občinski odbor ZB NOV Tržič razpisuje štipendije za otroke padlih borcev in žrtev fašističnega terorja in to za učence vseh strokovnih šol in učence v gospodarstvu, za učence srednjih šol in pripravljalnega razreda, za študente na univerzah, visokih šolah in akademijah.

Učenci, dijaki, študenti, ki bodo vlagali prošnje za štipendije, morajo predložiti naslednje dokumente:

1. Potrdilo, da so jim starši padli v NOV in da so žrtev fašističnega terorja.

2. Potrdilo o imovinskem stanju, stanju družine, ki ga vzdržuje, in o stopnji sorodstva s to družino.

3. Potrdilo o višini družinske pokojnine, oziroma invalidnine in skupni znesek, ki ga družina prejema kot otroški dodatek.

4. Potrdilo o uspehu v šoli in o vpisu v šolo.

5. Kratek življenjepis proslilca.

Zahtevane podatke je treba poslati do 20. julija 1954 na občinski odbor ZB NOV v Tržiču.

Prosilci iz Tržiča vlagajo prošnje na občinski odbor ZB VON v Tržiču.

Pisarna obč. odbora ZB NOV je odprta vsak petek od 17. do 19. ure.

OBVESTILO

Občinski odbor Zveze borcev NOV v Tržiču obvešča vse prizadete, da je odhod v kolonije v Novo mesto v ponedeljek, 5. julija ob 6. uri zjutraj z železniške postaje. Podrobna navodila bodo še sledila.

OBJAVA

Ravnateljstvo nižje gimnazije v Tržiču obvešča dijake, ki imajo popravne izpite, da potече rok za vlaganje prošenj 30. julija. Prošnja mora biti kolektivna s 30 din, za vsako negativno oceno pa je poleg tega treba priložiti še kolek za 30 din. Ravnateljstvo uraduje v času počitnic vsak ponedeljek, sredo in petek od 9. — 11. ure.

Ravnateljstvo.

OBVESTILO

Drž. glasbena šola v Tržiču obvešča, da je vpisovanje novih in dosedanjih učencev za šolsko leto 1954-55 od 21. do 28. junija dnevno od 16. do 18. ure v pisarni Glasbene šole — II. nadstropje Cankarjevega doma.

Vsak, kdor se vpiše v šolo, mora predhodno izpolniti prijavnico in vplačati vpisnino v znesku 50 din.

V nasl. šolskem letu se bodo poučevali naslednji predmeti solopetje, klavir, violina, violončelo, pihala in nov predmet — **kontrabas**.

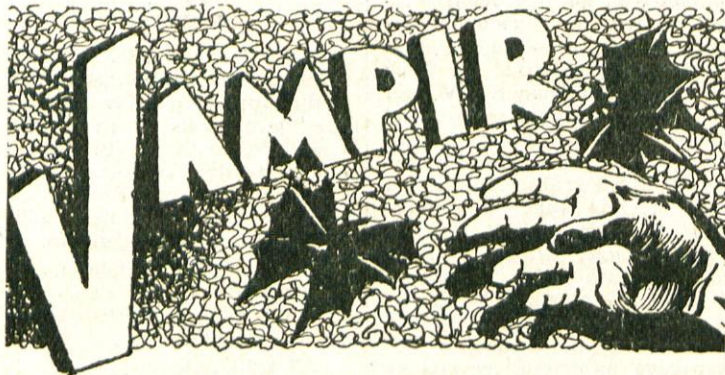
Priporoča se, da se vpišejo v glasbeno šolo poleg dosedanjih tudi vsi tisti novinci, ki ustrezajo starostnim in ostalim pogojem za vstop v I. r. klavirja ali violine t. j. da niso presegli 12. leta starosti.

Sprejmejo se predvsem novinci za violino in to v starosti od 7. do 12. leta starosti.

Ravnateljstvo.

Ariel Kassak:

Povsod je bila razlita nežna, čista svetloba. Lila je skozi mlade liste kostanjev in polnila vsa srca s srečo. Človeku je bilo, kot da bi te bila prijateljska roka dokatnila njegove rame. Miše so bile vse zlate. Razločno so se slišali klici prodajalcev časopisov: »Peta žrtev, peta vimperjeva žrtev. Celo njihovi klici so se zdeli veseli. Z nasmehom na ustnicah so ljudje kupovali liste in brali.

Lambourdin je stopil v svojo brivnico. Mojster ga je veselo pozdravil — Ali ste brali? Neverjetno! Dekletu je bilo komaj dvajset let. Zgodilo se je tam blizu, kjer stanujete, kaj? Ste jo poznali? Ljubka. Pred kratkim je bila v našem salonu. Revica. — Naj ostrizem lase, kakor navadno. Vprašujem se, čemu imamo policijo. Verujte mi, človek je gotov blazen. In veste, kaj so odkrili:

Sklonil se je in nekaj zašepetal Lambourdinu na uho. — Čista resnica. Ubogo. Ni zaslužila take usode. In nihče ga ni videl. Nihče ne ve, kakšen je.

— Tak pač, kakor vsi, navaden človek, kakor jaz, je zamrmral Lambourdin.

Brivec je odstopil in ogledoval uradniškovo frizuro.

— Ne, gospod Lambourdin, Oprostite, nisem vašega mnjenja. Morilec je vendar vampir, razumete, vampir!

— Kaj potem, je rekel uradnik. Je pač človek, ki je pdrvžen silnejšim strastem, nič drugega.

Lambourdin je zaprl oči.
— Enega sem pozna, ja zamrmral.

Brivec je hipoma prekinil delo.

— ... pred davnim časom, je končal Lambourdin.

— Naj postrizem brke?
Da. Kar odrežite jih. Želim le snčico brk. Razumete kaj želim.

— Ah, amerikanske brčice. Želite sep omladiti! Prav imate. Ženske obožujejo brčice. Zelo o elegantne. Poglejte se! Neverjetno ste izpremenjeni,

Lambourdin se je ogledal. Ni bilo slabo zares. Potem je rekel:

— Ker sva že pričela, pristrižite mi še lase, da bodo kratki, na krtačo, prosim, na pruski način.

Ko je prišel v banko je vzbudil veliko pozornost. Prvi se je začudil vratar, potem stenotipistke, uradnice, uradniki. Lambourdin je med splošnim molkom stopal proti svoji sobi in vstopil. Pozvonil je svojemu tajniku.

— Ne sprejemam nikogar, razumete?

— Da, je zablebetal uradnik in izginil.

Lambourdin je slekel suknjič, nataknil rokavnike in potegnil iz žepa majhno zrcalce. Nasmehnil se je samemu sebi. Potem je podpisal pisma, ki so ga čakala. Ob desetih je pojedel žemljo s koščkom čokolade in pričel korakati po sobi gor in dol, česar ni doslej nikdar počel. Toda nenadoma je čutil potrebo po gibanju. Od časa do časa se je pogladil po laseh. Všeč mu je bilo, da so bili tako gosti in mehki. Spet je sedel in počasi vzel v roko nepopisan list. Za hip je držal pero negibno, potem je naglo napisal:

»Gospod komisar, poznam morilca...«

Kar je bilo pravzaprav resnica. Lambourdin je obstal in se zamislil. Ta misel je bila celo njemu še nova. V mestu je bil človek, človek, ki ga je neprestano iskala policija in to pismo bi lahko zadostovalo, da... »Jaz, Lambourdin, ga imam v rokah! Jaz lahko odločam o njegovi usodi. Smrt? Življenje? Če bi to vedel človek, pred katerim se trese ves Pariz, bi se plazil ob mojih nogah kot tepen pes. Jaz edini sem njegov gospodar in sodnik.«

Lambourdin je zmečkal list in ga vrgel v koš. Ni bil vajen tako napornega razmišljanja, zato ga je zbolela glava. Enajsta. Pograbil je svoj trdi klobuk in ga spet spustil. Ne, Ne bo ga več nosil. Nikoli več ga ne bo nosil.

— Ze greste, gospod Lambourdin, vam ni dobro? je vprašal vratar. Lambourdin ni odgovoril. Dostojanstveno je stopal po stopnicah, kakor ministri, ko zapuščajo vladno palačo in jih filmajo. V cvetličnem kiosku je kupil nageljček in si ga zataknil v gumbnico. V kavarni je naročil oranžado.

Vse okrog njega so govorili o vampirju. To mu je prijalo. Kakor da bi govorili o nekem njegovem dobrem znanцу, ki je na mah postal slaven.

— Petstotisoč frankov nagrade, je rekel neki star gospod.

— Kaj če ni življenje džungla, v kateri vsak išče svojo žrtev, da bi jo požrl, kjer cveto rože in lepe ženske?, je sanjarril Lambourdin.

— Take izvržence bi bilo treba pobiti kot stekle pse, je rekel nekdo.

— Tepcil, je zagodrnjal in odšel v svojo običajno restavracijo.

Bil je prvi. Madame ga je vlijudno pozdravila. Šele nato ga je spoznala.

— Gaby!, je zavpila — Gaby,

priidi in poglej gospoda Lambourдина! Kakšno presenečenje! Cudoviti ste, dragi gospod!

Gaby se je zasmejala.

— Sem vam všeč?

— Originalni ste, je odgovorila. Vendar je bila nekoliko plašna. Njen smeh je bil nekatko prisiljen. Hitro mu je postregla.

— Jedilni list!

— O, ali ste dedovali?

Položil je roko na njeno.

— Morda Gaby, bi šli z menoj v kino, če bi bil bogat?

Spet se je zasmejala, a ni odtegnila roke.

— Bogati? Vi?

— In slaven?

— Bogati, že to bi bilo dovolj. Ne stiskajte mi roke!

Nasmehnil se je in šel z roko preko las. — Najprej ostrige in kozarec moškata, je re-

kel.

— Znorel je kot kak žrebec, je zašepetala Gaby, ko je šla mimo blagajničarke. — Pravi, da bo postal bogat in slaven. Kaj pravite k temu?

Izvrstno je kosil. Ostali gosti so ga gledali z zavistjo.

— Zaboga, je rekel neki gost, saj bo snedel vso plačo. Poznam banke. Ne plačujejo dobro svojih uradnikov. Današnji račun znaša najmanj tisoč frankov.

Potem je vstopil Torche, ki je vedel vedno vse polno senzacionalnih novic. Gaby mu je prinesla kruh.

— Kaj je novega?, ga je vprašala.

— Vampir je končno v pasti. Imajo njegov opis.

— Res?

Se nadaljuje.

Veseli večer

Morda bo kdo mislil, da Tržičani ne znamo biti dobre volje in da zabavamo ljudi samo z neslanimi šalami.

Tržiči bo imel priliko v soboto, dne 26. t. m. prisostvovati prijetnemu zabavnemu večeru, ki ga organizirajo pod pokroviteljstvom DPD »Svoboda« posamezni člani tega društva in prijatelji lepe domače in družabne igre.

Ker bo to predvajanje izrazilo tekočega značaja in bo ime-

lo namen pokazati Tržič v vseh dobrih in slabih straneh, smo prepričani, da bo tudi odziv občinstva zadovoljiv.

Oddaja v soboto zvečer ob 20. uri bo izvedena v reprodukciji Radio-Ljubljana ter se bo prenašala naslednjo soboto za vse radijske poslušalce.

Kolikor bi bilo zanimanje za predstavo veliko, se bo ponovila v nedeljo, 27. t. m. v Cankarjevem domu.

Gibanje prebivalstva

v času od 16. do 29. maja 1954

Rojeni: Ahačič Marija od Sv. Ane je rodila dne 2. 6. 1954 dečka; Peternel Božidara od Sv. Ane je rodila dne 3. 6. dečka; Slatnar Frančiška iz Retenj je rodila dne 10. 6. 1954 dečka; Dornig Slavka iz Tržiča je rodila dne 10. 6. 1954 deklico; Hirsch Marija iz Tržiča je rodila dne 13. 6. 1954 deklico; Kranjc Marija iz Tržiča je rodila dne 17. 6. 1954 deklico.

Umrli: Lončar Marija, Breg ob Bistrici 2, stara 24 let.

Poročeni: Meglič Anton, gozdni delavec iz Loma in Rozman Jožefa, kmečka delavka iz Lo-

ma; Sitar Peter, direktor iz Križev in Berce Milka, tovarniška delavka iz Škofje Loke; Aupič Maksimilijan, tovarniški delavec iz Bistrice pri Tržiču in Dežman Jožefa, tovarniška delavka od Sv. Neže; Tišler Viktor, uslužbenec iz Gozda in Poljanc Helena, uslužbenka iz Sebenj; Kosmač Jožef, tovarniški delavec iz Javornika in Klavžar Marija, tovarniška delavka iz Tržiča; Šparovec Franc, čevljar iz Tržiča in Štebljaj Uršula, pom. vzgojiteljica iz Tržiča.

Čestitamo!

ZAHVALA

Mestni odbor Zveze vojaških vojnih invalidov v Tržiču se zahvaljuje vsem industrijskim trgovskim in gostinskim podjetjem kakor tudi vsem ustanovam, organizacijam in privatnim podjetjem, ter celokupnemu občinstvu občine Tržič za njihovo pomoč, bodisi materialno ali finančno, ki so nam jo nudili v našem invalidskem tednu v času od 31. maja do 5. junija t. l. Posebno se zahvaljujemo vodstvu Bombažne predilnice in tkalnice za 50% popust v znesku od 20.000 din pri nakupu blaga za srečolov, Ljudskemu odboru mestne občine Tržič in za izdatno finančno pomoč, kakor tudi sindikalni podružnici tovarne »Runo« za finančno pomoč in za brezplačno odstopitev njihove dvorane za ljudsko veselico. Zahvaljujemo se tudi Nogometnemu klubu za nogometno tekmo v invalidskem tednu v korist par-

tizanskih sirot ter Klubu kegljačev za tekmovanje z Invalidskim klubom Kranj.

Vsem izrekamo v imenu partizanskih sirot in v imenu vojnih invalidov toplo zahvalo.

Mestni odbor ZVVI, Tržič

Mali oglasi

V ponedeljek, 14. t. m. sem pozabila na novi klopici obstezi v grajskem parku drap volneno žensko jopico (pleteno) z rokavi. Pošten najditelj naj jo odda proti nagradi v turističnem društvu.

Turističnih srečk je še nekaj na razpolago. Dobe se v pisarni Turističnega društva.

Preklic

Preklicujem vsa neresnična obrekovanja proti tov. Lovru Cerarju, predsedniku LOMO, in se mu zahvaljujem, da je odstopil od tožbe. Bahun Franc, Tržič, Cankarjeva c. 12.